

Svědectví: 83. Víra není snadná - často jde spíše o nejistotu než o jistotu

Svědectví

Foto [Peter Conlan](#)

Víra není snadná - často jde spíše o nejistotu než o jistotu

Viděl jsem, že tento postřeh je připisován teologovi Paulu Tillichovi a populární křesťanské spisovatelce Anne Lamottové, ale tak či onak jej vyjadřovali mystici a kazatelé napříč staletími.

Říká, že opakem víry nejsou pochybnosti.

Tillich, tuším, říkal, že pochybnosti jsou nezbytnou součástí víry. Lamottová řekla, že opakem víry je jistota.

Tato myšlenka nevznikla ani u jednoho z nich. Je velmi stará.

Například *“The Cloud of Unknowing”* (*“Oblak nevědění”*), duchovní dílo anonymního mystika z roku 1300, tvrdí něco podobného - že náš duchovní život zůstává zahalen v jakési neprůhledné mlze, v níž se skrývá Bůh, a my nikdy nemůžeme přijít na to, kdo je Bůh nebo co má Bůh za lubem. Víra a život obvykle zahrnují tuto frustrující nevědomost.

Víra tedy nemusí být nutně snadná. Je to práce. Pokud je snadná, možná to není skutečná víra, ale jen sebeklam nebo parazitismus, který se za víru vydává.

Znovu jsem o tom uvažoval ve světle vývoje v mé rodině a mé osobní cesty.

V posledních několika týdnech byla mé krásné snaše Cassie, matce mých pěti milovaných vnoučat, diagnostikována rakovina prsu. Je jí 41 let.

V současné době se nacházíme v cyklu “spěchej a čekej”. Jedna biopsie se komplikuje druhou. Mění se možné léčebné plány. Jak se diagnóza vyvíjí, jednoho lékaře a nemocnici střídá jiný.

Je těžké zjistit, co se skutečně děje. Fakta se mění každý den. (Přesto prognózy vypadají velmi povzbudivě. Haleluja.)

Ale máme malou rodinu a v rámci naší malé skupiny měla rakovinu prsu moje matka, moje první žena měla rakovinu prsu a moje sestra měla rakovinu prsu. Teď musí tento boj vybojovat Cassie. Čtyři ženy, všechny velmi milované, žádná biologicky příbuzná (moje sestra je adoptovaná), a přesto každá z nich postupně onemocněla stejnou nemocí.

Jaké jsou šance? Proč se to pořád děje? Co přesně nás čeká?

Nevím, nevím a nevím. Pokud to Bůh ví, neříká to.

Stojím před dalšími nezodpověditelnými otázkami. Ve svých 67 letech jsem už dávno v důchodovém věku. Mnoho mých známých je v důchodu. Moje žena, které je teprve 56 let, je v důchodu.

Když zvažuji svůj vlastní odchod do důchodu, zajímá mě, co je nejlepší pro můj sbor. Nechci zůstat po uplynutí doby, kdy se mi to vyplatí, jak jsem viděl příliš mnoho služebníků, ale také nechci odejít, pokud mě sbor stále potřebuje.

Vzhledem k tomu, že jsem kazatelem malého, nezávislého sboru, nemám žádný denominační plán odchodu do důchodu, o který bych se mohl opřít. Žil jsem skromně a pilně šetřil, nejsem chudý, ale nemám takové peníze, které by mi vydržely navždy. Nemám představu, jak dlouho budu žít.

I tady jsem v nejistotě. Nedá se říct, co je nejlepší. A opět, i když Bůh zná odpověď, nebesa mlčí.

To nás vede, jako nakonec všechny velké otázky, zpět k samotnému Bohu.

O Pánu kážu už více než 40 let. Svůj život a kariéru jsem postavil na víře, že Bůh existuje, všechny nás bezpodmínečně miluje a chce pro nás to nejlepší.

Co když se mýlím? Přemýšlím o tom, zejména když se dějí špatné věci. Co když žádný Bůh neexistuje? Co když je celá ta myšlenka jen velkým ubohým cvičením ve zbožném přání? Pokud Bůh existuje, proč neudělá zdravě rozumnou věc a nezjeví se?

Uvědomuji si, že tyto otázky mohou u kazatele vypadat podivně. Dobrou zprávou však je, že takové otázky neznamenaají selhání víry. Pokud si kladete stejné otázky, nejste nevěřící.

Otázky, pochybnosti a zmatenost jsou normou víry, nikoli známkou toho, že vám chybí. V ideálním případě jsou to podněty, které nás nutí hledat, číst, modlit se - a nakonec nás přivedou k hlubšímu, ostřílenějšímu vztahu s Všemohoucím, druhými i sebou samými.

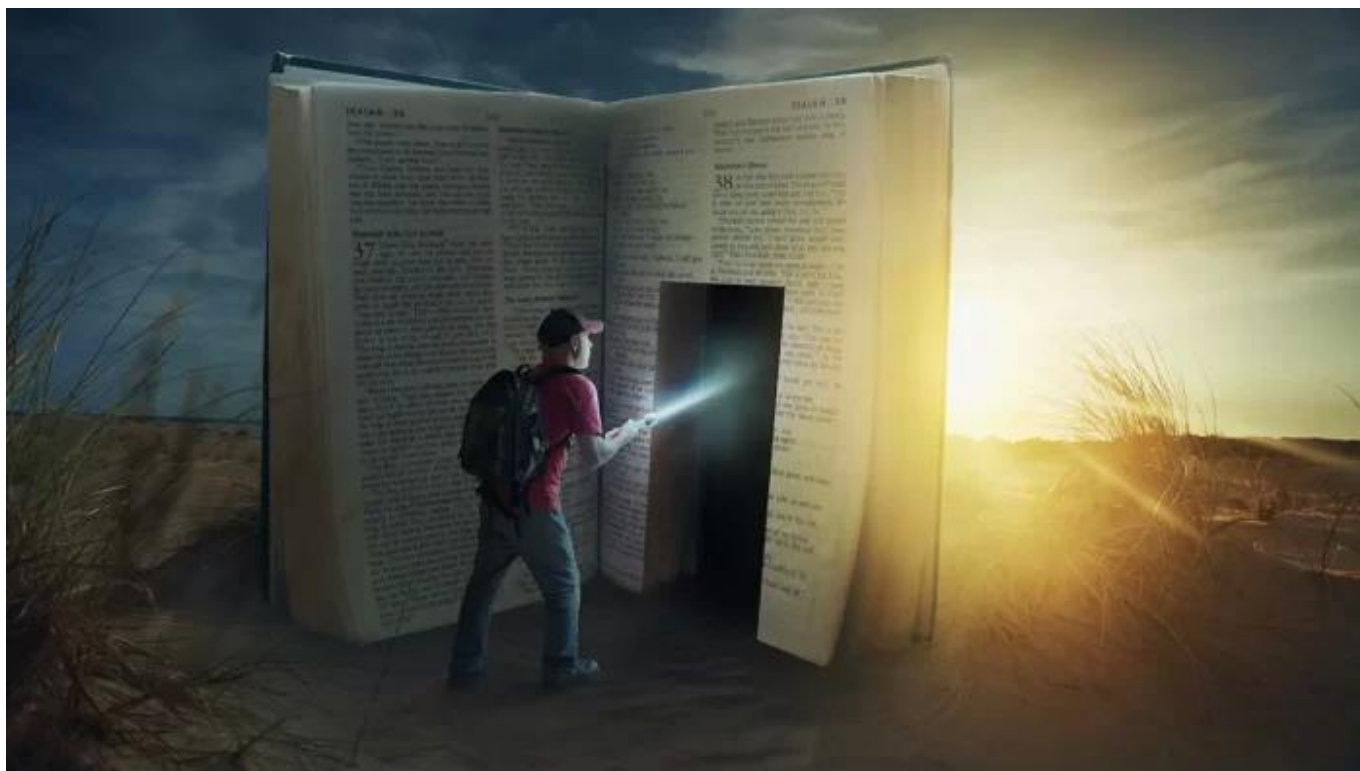
Pokud si myslíme, že už máme všechny odpovědi, nemáme důvod dál hledat. Když žádné odpovědi nemáme, nezbyvá nám nic jiného než pokračovat v hledání.

Jeden z mých oblíbených současných křesťanských spisovatelů, Richard Rohr, kterého často cituji, napsal: "Většinu dní jsem se musel prostě rozhodnout věřit, milovat a důvěřovat." Vždycky jsem se rozhodl, že budu věřit, milovat a důvěřovat.

Amen. To děláme všichni alespoň částečně. Skutečná víra, ta zralá, je volba, kterou děláme - a kterou děláme neustále. Není to pocit, který máme.

Pro víru se rozhodujeme stejně jako pro lásku k obtížným lidem, pro přístřeší bezdomovcům nebo pro doučování ngramotných. Tyto věci neděláme na základě krystalické logiky, nezpochybnitelných důkazů nebo laskavého srdce, ale proto, že jsme se zavázali Bohu a světonázoru, které takové odpovědi vyžadují. Někdy chceme pomáhat a někdy ne. Bez ohledu na to pomáháme.

Stejně tak jsme již dávno přísahali věrnost Pánu, a proto ji denně opakujeme. Někdy nevidíme žádné důkazy. Někdy nevěříme ani slovu z vyznání víry a Písma. Někdy jsme zmatení, malicherní a vystrašení.

Ale kráčíme dál, skrze mlhu, a věříme, že v tom mraku nevědomosti se k nám natahuje neviditelná ruka, která nás vede domů.

Paul Prather

[Religion Unplugged](#)

Paul Prather

Paul Prather

Paul Prather je již více než 40 let venkovským letničním pastorem v Kentucky. Je také novinářem, v devadesátých letech minulého století pracoval v deníku *The Lexington Herald-Leader* jako náboženský publicista, než odešel a začal se naplno věnovat duchovenské službě. Nyní píše pravidelný sloupek o víře a náboženství pro *Herald-Leader*, kde tento sloupek vyšel poprvé. Prather je autorem čtyř knih. Můžete mu napsat na adresu pratpd@yahoo.com.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)